

Històries extraordinàries... però no tant

Amb disset anys de retard arriba a les pantalles valencianes aquest film basat en relats d'Edgar Allan Poe; un film fallit, malgrat l'indubtable interès dels directors i els actors que componen el repartiment.

Carles Gàmez

Amb una publicitat bastant enganyosa (¿per què es vol fer d'aquesta pel·lícula una de les víctimes «sagrades» de l'extinta censura i, a més, a aquestes alçades?) i amb més de disset anys de retard, arriben a les nostres pantalles (en aquest retard caldria veure els misteris de les cases distribuïdores) aquestes *Històries extraordinàries* o *Tre passi nel delirio*, film d'esquetxos, que hauria d'haver estat ja passat pel filtre de la petita pantalla.

La moda dels films d'episodis va tenir una certa popularitat durant la dècada dels seixanta, i sobretot a la cinematografia italiana, on es reuniren directors de gran prestigi, al voltant d'un tema genèric o una protagonista comuna (*Boccaccio 70*, amb Visconti, Fellini, De Sica i Monicelli; *Le Streghe*, amb Silvana Mangano i la plana major del cinema italià, Visconti, Pasolini, etc; *Le Fate*, etc).

L'any 1968, sota l'advocació literària d'Edgar Allan Poe, en coproducció italo-francesa, es reunien tres directors importants del cinema europeu del moment: Federico Fellini, que tornava al cinema després de tres anys d'absència, des de *Giulietta degli Spiriti*; Roger Vadim, que acabava de filmar les aventures de l'heroïna del còmic, Barbarella, i Louis Malle, capatulat al cinema comercial amb *Viva Maria*, duet estelar per al lluïment de Bardot-Moreau.

Amb un repartiment de primera fila —hi havia les principals stars del cinema europeu—, el film prometia una fita comercial important. Potser n'és un dels al·licients poder contemplar reunits, encara que en episodis diferents, els principals mites cinematogràfics i eròtics d'aquella dècada; una Brigitte Bardot, transvertida capilarment (per cert, horrosa amb

aquella ¿perruca? morena), que realitzava la seua darrera incursió brillant en el cinema (durant la dècada següent realitzaria una sèrie de films mediocres, que acabarien fent-la abandonar la pantalla), enfrontada a l'altre *sex-symbol* del cinema francès, Alain Delon; una Jane Fonda que acomiadava amb aquest film la seua etapa Vadim i europea (llevat del *Tout va bien* de Godard, que rodaria anys després), i Terence Stamp, «enfant terrible» del cinema anglès que desembarcaria en les costes de la Dolce Vita romana, on donaria el seus darrers llampecs, per tornar a reaparèixer, convertit en antagonista pervers de Superman, en els anys vuitanta.

El film fou un fracàs en tot el món (menys ací, ja que no va passar el control censor) i rebé dures crítiques, de les quals tan sols és va salvar l'esquetx de Fellini, «Tobby Damnit/II ne faut jamais parier sa tête avec le diable». Vist el fim ara, l'episodi fe-

En la pàg. 40, dalt, Jane Fonda, en una escena del film. Baix, Terence Stamp, en l'episodi «Toby Dammitt». En la 41, dalt, episodi de Roger Vadim. Baix, partida Bardot-Delon.

jugador, que es cobrarà els seus guanys fuetejant-la sàdicament.

L'últim i tercer episodi pertany a Federico Fellini, amb el títol «Toby Dammitt», basat en una adaptació molt lliure del relat de l'escriptor americà «No et jugues mai el cap amb el dimoni». A partir de l'arribada a Roma d'un actor anglès, l'alcohòlic i decadent Toby Dammit, per interpretar un «western catòlic» (és el boom dels *spaghetti-western*), el protagonista davallarà als inferns de la *dolce e mala vita romana*: des de la

l'inescruït queda una mica desgastat, i més quan aquest sembla una espècie de trailer-assaig dels seus films posteriors, sobretot la seua *Roma*. Moltes de les troballes visuals, de la seua oda fallera a Roma, estan ja pre-dibuixades en aquesta voràgine sensorial titulada *Toby Dammit*.

El primer episodi de la pel·lícula correspon a Roger Vadim, i, com els altres dos, està basat en un relat d'Edgar Allan Poe. «Metzengertein» n'és el títol. Es tracta d'una història medieval, pseudo-eròtica (l'erotisme de Vadim mai no ha passat d'uns biquinis escotats). Potser dels tres episodis aquest és el més desfarifat, ridículament divertit, amb tot l'aire d'una «història il·lustrada de l'erotisme a L'Edat Mitjana», apta per a subscriptors d'algun club del llibre: la comtessa Jane Fonda s'enamora d'un cavall, que en realitat és el seu germà, Peter Fonda, a punt de transformar-se mesos després en el

hippy motoritzat d'Easi Rider; escenes de lesbianisme *light*, unes gotetes de sadisme inofensiu, i un vestuari divertidíssim i xocant, que igual podria servir per a la cort de Francesc I que per a una desfilada de Paco Rabanne. Jane Fonda hi apareix físicament esplèndida i suposem que molt contenta per divertir-se rodant amb el seu germà.

El segon episodi és de Louis Malle (director pel qual sent una especial predilecció). Tanmateix, millor fóra oblidar aquest episodi de la seua carrera; malgrat el tema fascinant del «doble» (Poe ens narra la història d'un home insistentment neguitós, fins a l'obsessió, pel seu doble, des de la infantesa, al qual finalment donarà mort, matant-se també ell a si mateix). Amb tot, el millor punt de l'episodi serà una partida de cartes, entre William Wilson-Delon i una experta jugadora, Brigitte Bardot, que acabara finalment a mans del pervers

terminal apocalíptica de l'aeroport fins a la fantasmagòrica entrega dels òscars de la cinematografia italiana, amb tota la seua fauna fantàstica, una desfilada irreal de productors (amb el rostre de Joan XXIII), *starlettes*, directors, guionistes, periodistes; carnaval o dansa psicodèlica de la mort, que tindrà el desenllaç final en una correguda automobilística per una Roma espectral, a l'igual que feia el protagonista d'un altre film de tema similar, *Dos semanas en otra ciudad*, de Vincent Minnelli. El final del viatge o trip (el film sembla passat pels efectes de l'LSD) suposarà la seua mort, davant del somriure diabòlic d'una nina de cabells rossos.

La presència de Terence Stamp és una de les grans bases de l'episodi fellinià; un Terence Stamp en un paper quasi autobiogràfic: desafiant, triomfador, arrogant, atractiu, amb aspecte de «cadàver exquisit», que perdrà finalment el cap en una aposta amb el diable... □